

Colecția POESII este coordonată de Maria Dinu

Redactor: Petrișor Militaru

DTP: Sorina Bela

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Aius Printed este recunoscută de CNCS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPOIU, IOAN

Călătorie spre centrul ființei / Ioan Popoiu. - Craiova: Aius, 2021

ISBN 978-606-562-965-3

821.135.1

© **Ioan Popoiu**

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura **Aius**

Craiova, 2021

str. Pașcani, nr. 9, 200151

tel./fax: 0351 467 471

e-mail: editura.aius@gmail.com

aius.ro

ISBN 978-606-562-965-3

Ioan Popoiu

Călătorie spre centrul ființei

CUPRINS

SINGUR ÎN MIJLOCUL UNIVERSULUI	5
ACEASTĂ ANESTEZIE	7
SUNTEM NEFERICIȚI	9
SUFERIM DE CEVA ASCUNS	11
ÎN DEȘERTUL DE CENUȘĂ	13
CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL FIINȚEI	15
AI SĂDIT LUMINI ȘI FLĂCĂRI	17
DE-UNDE ACEASTĂ NELINIȘTE	19
TREZIREA ERA APROAPE	21
MEMORIA SUFERINȚEI	23
UNDEVA DEPARTE ÎN TIMP	25
LA MARGINEA DEȘERTULUI	27
UN RĂZBOI NECUNOSCUȚ	29
NU MAI RĂMÂNE DECÂT CENUȘA	31
O LUME SECOND HAND	33
CA O BALTĂ DE SÂNGE	35
VIATA PARE O ALEGORIE	37
PE O PLANETĂ STRĂINĂ	39
ACEASTĂ TERRA INCOGNITA	41
AM CONSTRUIT UN REGAT DE VISE	43
ÎNTR-UN EXIL FĂRĂ SFÂRȘIT	45
ACEASTĂ UMANITATE DEBUSOLATĂ	47
NU MAI AVEM CE AȘTEPTA	49

DIN CE SE NAȘTE VIITORUL	51
SĂ-MI ȚIN SUFLETUL ÎN PALMĂ	53
ÎN CLIPELE DE CLARVIZIUNE	55
ARS ANTIPOETICA	57
EVUL MEDIU ÎNTÂMPLĂTOR	59
LA CEA MAI MARE RĂSCRUCE	61
CA PE O CARTE INIȚIATICĂ	63
CE SE-NTÂMPLĂ CU NOI	65
CERUL S-A ÎNCHIS PENTRU NOI	67
O LUME ÎNTOARSĂ PE DOS	69
ÎN SCURGEREA TIMPULUI	71
PE UN DRUM NECUNOSCUȚ	73
TEMPLUL INTERIOR	75
CERUL SPANIEI	77
LIBERTATEA NU MAI ESTE UN MIRAJ	78
FUGA LUI ENEA	80
UNDE SUNTEM ACUM	82
NE-AU LUAT TOTUL INCLUSIV ILUZIILE	84
SCENA LUMII E PEA MICĂ	85
ÎN DEȘERTUL LUMII	87
O LUME TAINICĂ INFINITĂ	89
IMENSUL STRANIUL UNIVERS	91
NU EXISTĂ ADEVĂRURI GATA FĂCUTE	93
ADEVĂRATA EXISTENȚĂ ESTE NECUNOSCUȚĂ	95
CE ADÂNCĂ NOAPTE ESTE ÎN NOI	97
PE TĂRÂMUL SPIRITULUI	99
ULTIMA THULE	101

„O, crede-mă,
Tot ce vezi, ăst univers,
Făcut e pentru un Dumnezeu nespus
Ce şade în veşnică lumină sus
Pe noi în beznă ne-a trimis, sub toate,
Iar vouă vă prieşte numai zi şi noapte”.

(GOETHE, FAUST)

SINGUR ÎN MIJLOCUL UNIVERSULUI

*„Pe vremuri, eram tânăr, acum mă
simt de parcă aş avea o mie de ani...”
(dintr-o scrisoare, la 33 de ani...)*

în această seară mă simt gol de mine
sunt bântuit de năluci
uneori se lasă o tăcere teribilă în mine
ca şi când aş fi
singurul locuitor al planetei
mă simt singur pe pământ
de o vârstă cu Dumnezeu...
s-asculţi şoptele universului
în tăcerea infinită
ca la-nceputul lumii
simţi cum tăcerea picură în tine
ca nişte stropi nevăzuţi
nu se mai aude nimic
doar gândurile în foşnetul lor nesfârşit
atunci parcă toate misterele
devin perceptibile
transparente
să fie tăcerea condiţia noastră
firească reală
un călugăr îmi spunea odată
tăcerea prea mare oboseşte
ce paradox...
prea multe cuvinte
aş vrea să respir să exist
doar prin linişte şi tăcere

sunt o natură contemplativă
paradoxală
greu de definit
romantismul meu
ardent nebunesc
se transformă
uneori
într-o tăcere grea
paroxistică
fără limite
devoratoare
în care nu mai îndrăznesc
să respir
să șoptesc
să nu tulbur
liniștea aceea primordială
illo tempore...
armonia
muzica sferelor
această imensitate nu mă strivește
nu mă intimidează
nu mă micșorează
singur în mijlocul universului
simți că acesta e pe măsura omului
mai multă măreție este
în singurătate
decât în mijlocul lumii...

ACEASTĂ ANESTEZIE

„Tu vrei un om să te socoți ?
Cu ei să te asameni?!”
(Mihai Eminescu)

de multe ori ți-am vorbit despre semeni
știi bine gândurile mele nu sunt un optimist
natura umană nu m-a entuziasmat niciodată
sunt mai curând un romantic rece
excesul de luciditate nu mă lasă să visez prea mult
sunt sincer cu tine resping
aceste concepții melioriste
astăzi enciclopediștii îmi par niște naivi
demni de compătimire
trebuia să vină secolul nostru de fier
ca să ne trezim la realitate
îți păreau aspre șarjele verbale ale prințului danez
ce este omul?...o fiară!
nicidecum să fim lucizi
cum mai cocoloșim noi lucrurile
epoca noastră ne-a-nvățat multe
mai ales să nu ne facem iluzii
și să nu ne-mbătăm cu vise umanitare
îți spun fără menajamente
adevărul are ochi de fiară
te trec fiori când îl descoperi...
fericită descoperire voluptoasă revelație
simt că trăiesc din nou
raționaliștii credeau că omul perfect chiar există
ca și cum abia ar fi fost scos proaspăt din eprubetă

cruntă mistificare pentru care aveam să plătim cu toții
 omul perfect nu era decât un avorton un homunculus
 Wagner savant mediocru ucenicul lui Faust
 știa bine rețeta cunoaștem prea bine
 acești oameni perfecți generația noastră i-a văzut la lucru
 au umplut lumea de gropi comune
 cărțile și profesorii ne-au învățat greșit
 și așa ne-am întors în peșteri
 niciodată nu s-a vorbit mai mult de comuna primitivă
 ca în secolul nostru ce vrei eșec mai mare decât acesta
 vremea în care creatorii înșiși scriitorii și poeții
 înălțau osanale omului nou închinău imne
 acestui om perfect monstruos să spunem în sfârșit
 adevărul nu știau nimic despre omul real
 dar toți se-ntreceau să scrie ode
 despre umanitate și viitorul ei luminos
 nimeni nu a vrut să știe din ce se compune
 acest cuvânt găunos ne-a trebuit multă vreme până să ne
 trezim din această anestezie care ni se administra
 metodic în doze zilnice de inși zeloși cruzi
 care predicau despre progresul omenirii
 în timp ce adevărații creatori se stingeau în beznă
 în minele de plumb călăii prosperau în lumină
 te rog nu-mi vorbi de omenire și de progres
 îmi vine să urlu ce-au făcut ei din ființele umane
 plâpânde supuse la chinuri cumplite
 în numele umanității și progresului
 sunt tristeți care nu pot fi spuse sau exprimate
 doar mestecate în tăcere...

SUNTEM NEFERICIȚI

*„iar noi trăim urându-ne viața și
 temându-ne în același timp de moarte”
 (Byron)*

sint o oboseală venită de departe
 din adâncurile ființei
 nu-ți spun ceva nou
 acest dezgust universal cronic
 respirația noastră cea de toate zilele
 nu te mira aceasta e lumea în care trăim
 o știm prea bine demult
 este ceea ce avem ce ni se servește zilnic
 refugiul acela livresc de care îți vorbeam odată
 nu este neapărat o soluție cine știe
 salvarea se află undeva într-un loc necunoscut de noi
 boala noastră răul acela
 de care vorbeau romanticii *mal du siècle*
 ceva structural ființei noastre
 nu ni-l inoculează nimeni nu te teme
 niciun coronavirus nu ne poate face
 mai mult rău decât ne facem singuri
 cu bună știință zi de zi
 să nu uităm să ne amintim bine
 cu câtă inconștiență metodică gândim și acționăm
 împotriva noastră
 ascultăm noi cu adevărat geamătul sinelui nostru
 chinul la care este supus în acest lut
 suntem atât de atașați de el
 au fost odată niște eroi ai cugetării

spirite celeste nobile rasate – la gnostici mă gândesc –
 ei au încercat să ne deschidă ochii
 acceptă acest adevăr crunt oamenii dorm
 ei nu înțeleg ce li se-ntâmplă
 nu știu unde sunt nu vor să afle
 care este destinul lor în lume
 trist cumplit dacă încerci să-i trezești se revoltă
 somnul este starea lor normală
 cine îi trezește îi cheamă la viața de sorginte cerească
 este nebun în ochii lor nelegiuit un antihrist...
 e un adevăr până aici am ajuns
 suntem nefericiți cum am putea fi altfel
 ei ne trag în jos în caverne în peșterile de unde am ieșit
 prințul de la Elsinore cu nesfârșită tristețe:
 azi, cel ales, trebuie să fie aflat din zece mii
 acum e prea târziu prăbușirea e consumată
 am (de)căzut prea mult prea jos ca să ne mai regăsim
 niciodată problema omului așa cum e
 rătăcit bolnav destrămat
 nu se află
 pe agendă
 suntem atât de sofisticați
 în timp ce am uitat
 alfabetul existenței...

SUFERIM DE CEVA ASCUNS

*„Această voluptate care mă face vecin cu zeii...
 Și totuși... ce bine simt că n-avem parte de desăvârșire”
 (Goethe)*

nu știu de-unde să-ncep ce greu îmi este să-ți vorbesc
 suferim de ceva ascuns
 de un rău fără leac nu aș ști să-l numesc ce nume să-i dau
 uneori provocările sunt grave...
 cuvintele nu ne mai ajută
 există o stare care să ne deschidă porțile cerului
 putem noi cuceri paradisul
 ne-am așezat în mijlocul lumii
 dar nu pentru a contempla nemărginirea
 ci pentru a ne zeifica pe noi oamenii
 de-unde a pornit drumul ce ne-a dus la rătăcire
 unde suntem acum a fost o ispită o iluzie
 am crezut sincer în desăvârșire
 nu m-am jucat cu adevărurile grave
 drumul ales a fost plin de capcane
 nu am vrut să fie așa
 am urmat căi aspre mă mândresc cu suferința
 și răul îndurat
 am bătut la multe uși ale adevărului
 dar am descoperit fructul amar al cunoașterii...
 crede-mă a cunoaște nu este neapărat o fericire
 o spun cu tristețe știu ce este singurătatea i-am fost fidel
 o viață și-ncă una m-am însingurat
 pentru a privi mai adânc în mine
 m-a pasionat persoana mea nu știam cine sunt...